

Kansallispyhättö

Helsingin Olympiastadion on kaunis. Pikkupoikana pääsin kummisetäni kanssa käymään kerran sen tornissa. Oli kipuamista. Muistan, että ihmettelin ja kyselin, miksi huipulle oli asennettu rumia ja kaltereita ja verkkoja. Kummisetä selitti, että jotkut ihmiset hyppäsivät tornista alas tehdäkseen itsemurhan. En tajunnut juttua silloin ollenkaan. No, joka tapauksessa 70 metrin korkeudelta Helsinki näytti maalaispojasta hienolta.

Olen sittemmin erehtynyt Stadionille muutamaan otteeseen. Joskus piti käydä katsomassa maaottelua. Paremmiin ovat mieleen jääneet kuitenkin muutamat futismatsit. Englanti voitti kerran siellä Suomen. Kirjoitin kolumnissa, että pallopojat varmaan kastelivat mainosten takana palloja, koska Littikään et saanut kunnon banaaneja. Kolumnista ei tykätty!

Eräs Suomen ja Hollannin välinen maaottelu 80-luvun lopulla muodostui merkkipaaluksi. Olin kuskaamassa omia poikia ja heidän kavereitaan matsiin. Stadion oli myyty loppuun. Satoi aivan hirveästi. Jouduimme jättämään auton kauas ja kävellessämme kastuimme likomäriksi. Vilutti ja tutisutti. Mutta meillä oli loistavat paikat päädyssä.

Pelin loppu pyörii edelleen päässäni. Märällä kentällä liukasteltiin ja luisteltiin. Niljakas pallo poukkoili. Joskus oli vaikea nähdä toiseen päätyyn. Hollanti hallitsi, mutta Suomi pelasi uhrautuvasti. Sitten ihan ottelun viime minuutilla, aivan silmiemme edessä, Ruud Gullit peippaili pallon lähelle kulmalippua ja potkaisi millintarkan keskityspallon maalin edustalla kyttävään Kieftin päähän. Upea maali! Siinä ei haitannut sade, liukkaus, viima eikä märkä pallo.

Stadionin nurmeen liittyy surkuhupaista historiaa. Joskus sitä on kasteltu liikaa, joskus se on jäänyt tai kuivahtanut ja sitten taas se on tallottu piloille. Ja on se tainnut pilaantua talvisen lätkämatsinkin jäljiltä. Nurmea on uusittu kustannuksista piittaamatta.

Taannoin jalkapallokenttää jouduttiin hieman leventämään, jotta Stadionilla voitaisiin pelata kansainvälisiä huippumatseja. Siitä taas seurasi, että juoksuradasta piti tehdä kulmikas, koska Museovirasto ei antanut lupaa poistaa paria penkkiriviä. Ja sitten tuli EM-kisojen hylkäysskandaalit.

Jalkapalloväki on laajalti sitä mieltä, että Stadikan kaltaisessa liian suuressa kattilassa ei kannattaisi pelata futista ollenkaan. Ei synny tunnelmaa eikä huumaa. Vaimea möly karkaa harakoille eikä pelota edes huuhkajaa. Kenttä olisi parempi pyhittää puutarhanäyttelyille, lestadiolaisten kokouksille ja rokkikonserteille.

Stadionin tulevassa remontissa pitää ratkaista juoksuradan muoto. Jos ja kun nurmen koko on kiinni lyöty, penkkejä ja varoalueita pitää vähän karsia. Ja sitten Museovirasto sanoo, että so so, ei saa. Minulla ratkaisu.

Annetaan nurmen ja vanhojen penkkien olla. Tehdään juoksuradasta oikean muotoinen vakiosäteisine kaarteineen. Radasta tulee siis vähän lyhempi. Sovitaan, että kansallispyhätyksessämme järjestetään vain kansallisia yleisurheilukisoja. Näin nykyiset juoksumatkojen Suomen ennätykset saataisiin vähitellen hilattua lähemmäs kansainvälistä tasoa.

Vähän samaan tapaanhan kiinalaisetkin juoksijat kirmaisevat kauheita ennätyksiä naisen kymppillä. Heitä juoksutettiin yksi kierros liian vähän. Asia paljastui, mutta ennätykset pysyivät. Missä ovatkaan kiinalaiset kestävyysjuoksijat nyt?

pajen